

Hồi 10

Giai Nhân Ma Kiếp

Thượng Quang Phụng nói:

- Nhưng hấn không bắt cóc Đồng Uyển Nhược !

- Ta biết ! - Hắc y lão nhân mỉm cười nói - Ta là người duy nhất trên thế gian này biết Đồng Uyển Nhược đang ở đâu, ta dám khẳng định rằng, đừng nói là kỳ hạn ba tháng, dù cho Hạ Hầu Lam ba năm thì hấn cũng tìm không ra Đồng Uyển Nhược.

Thượng Quang Phụng nộ khí nói:

- Đã vậy người còn bắt ta làm gì ?

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:

- Cho hấn kỳ hạn ba tháng, chẳng qua là trêu đùa hấn thôi, thực ra bản ý của ta chỉ muốn cho hấn nếm mùi vị tình nhân của mình bị người ta bá chiếm.

Thượng Quang Phụng tức run người, nàng quát lớn:

- Lão tặc, người dám à ?

Hắc y lão nhân cười cười, nói:

- Lại thế nữa, cô nương cứ chờ ba tháng sau ắt biết !

Thượng Quang Phụng quát hỏi:

- Rốt cuộc người là ai ?

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:

- Ta cũng lừa nói rồi, cô nương hãy tự xem lấy vậy ! Lão đưa tay vén vương lụa đen che mặt lên, tuy nhiên tay áo rộng của lão cũng vừa khớp che kín bên phải mặt lão, trừ Thượng Quang Phụng ở phía trước, hai hắc y nhân bịt mặt khiêng cáng và hắc y nhân bịt mặt cao to không thể thấy được diện mạo của lão ta !

Thượng Quang Phụng đột nhiên biến sắc, nàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương, thân người bần bật run lên, giọng nói cũng lạc đi:

- Người người ... Thì ra người là ...

Hắc y lão nhân nhanh chóng buông khăn bịt mặt xuống và thuận thế xuất chỉ điểm nhanh như chớp.

Thân thể Thượng Quang Phụng mềm nhũn, nhất thời bế mục bế khẩu, nàng lại bị khống chế huyết đạo.

Hắc y lão nhân mỉm cười và vẫy tay nói:

- Cho cô ta ăn chút gì đó rồi giam vào mật thất !

Hai hắc y nhân bịt mặt khiêng cáng lập tức đáp lời rồi khiêng Thượng Quang Phụng đi như bay !

Hắc y lão nhân nhìn theo một lúc rồi cười cười, nói:

- Mỹ nhân nồn nà như thế, nếu để Hạ Hầu Lam hưởng thụ, há chẳng đáng tiếc lắm sao ? Tất nhiên là cô ta phải thuộc về ta rồi ...

Lão từ từ thu mục quang lại, nhìn qua hắc y nhân to cao và nói:

- Người nói xem, có phải thế không ?

- Đúng vậy ! - Hắc y nhân cao to vội cúi người nói - Lão chủ nhân là đương thế đệ nhất, lý đương nhiên là phải tận hưởng mỹ nhân trong thiên hạ.

Hắc y lão nhân ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:

- Người ăn nói khéo lắm !

Hắc y nhân cao to vội cúi đầu nói:

- Lão chủ nhân minh giám, mỗi lời của thuộc hạ đều xuất tự đáy lòng !

Hắc y lão nhân cười ha hả rồi nói:

- Kỳ hực, người nịnh nọt chẳng qua cũng chỉ vì ...

Lão hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Người là người duy nhất biết bí mật và biết diện mục của ta !

Hắc y nhân cao to vội nói:

- Đúng vậy, đó là sự tin tưởng của lão chủ nhân đối với lòng trung thành không gì thay đổi của thuộc hạ !

Hắc y lão nhân hỏi:

- Hai người kia thì sao ?

Hắc y nhân cao to nói:

- Là lần đầu tiên chiêm ngưỡng tiên nhan của lão chủ nhân, và cũng là ...

Hắc y lão nhân cắt lời, nói:

- Ta không muốn để nhiều người biết ta, người biết phải làm thế nào rồi

(mất 2 trang)

Hắc y nhân cao to nói:

- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ không dám bất tuân, ngay hôm lão chủ nhân giao phó, thuộc hạ đã ...

Hắc y lão nhân cất lời, nói:

- Được, người đi đi !

Hắc y nhân cao to "vâng" một tiếng rồi quay người lướt đi. Hắc y lão nhân cũng tung người phóng đi như chớp, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

o0o

Nơi này kêu bằng Ngũ Hà, là một tiểu trấn không quá lớn cũng không quá nhỏ !

Đa số cư dân ở tiểu trấn này là dân chài, đó là vị dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước, mà tiểu trấn Ngũ Hà này nằm sát sông Hoài Hà.

Cũng vì nằm cận kề sông Hoài Hà nên tiểu trấn này có khá nhiều quán rượu khách điểm, bởi lẽ thương khách qua lại sông Hoài Hà cũng muốn lên bờ nghỉ ăn uống.

Hôm nay có một người cũng đến tiểu trấn Ngũ Hà, nhưng không phải bằng đường thủy mà bằng đường bộ. Người này mặc thanh y, thân hình cao ráo, tướng mạo phóng khoáng thoát tục, tất nhiên đó là Hạ Hầu Lam !

Lúc chàng vào tiểu trấn thì dưới một gốc đại thụ bên đường ngoài cổng trấn có một hán tử nằm hóng mát, mũ rơm rộng vành che mặt, hai chân duỗi dài bất động, có lẽ là đã ngủ rồi ! Đây cũng là cảnh thường thấy ở một nơi nắng nóng như thế này !

Sau khi Hạ Hầu Lam thản nhiên vào tiểu trấn thì hán tử kia đột nhiên ngồi bật dậy, mũ rơm rơi vào lòng, để lộ một khuôn mặt. Đó là một khuôn mặt dài như mặt ngựa, sắc diện nhợt nhạt thâm trầm, mày chữ bát, mắt như người đưa ma.

Hắn nhìn bóng hình phía sau Hạ Hầu Lam rồi bất giác mỉm cười một cách khó hiểu, đoạn đội mũ lên đầu, đứng dậy phủi mông rồi theo sau Hạ Hầu Lam vào tiểu trấn.

Dường như Hạ Hầu Lam không phát hiện được gì, vì trời nắng nóng nên tiểu trấn khá vắng vẻ, chàng đứng nhìn xung quanh một lúc rồi cất bước đi về phía trái !

Bên này có mấy tửu quán với nhiều tiếng nói náo nhiệt ở trong, nhưng ngoài cổng chẳng có mấy hành nhân, có lẽ mọi người đều nấp trong nhà tránh nắng.

Hạ Hầu Lam bước thẳng vào một tửu quán có biển hiệu là Thái Bạch.

Quán nhỏ nên người phục vụ cũng ít, không giống những đại tửu quán, vừa bước vào cửa là có người mời chào lăng xăng chạy tới chạy lui, ở đây khách điểm ăn uống đều tự tìm lấy chỗ ngồi.

Hạ Hầu Lam cũng tự tìm được một chỗ ngồi, lưng tựa vào vách, mặt ngó ra ngoài.

Sau khi an tọa, chàng liếc mắt nhìn xung quang, và bất giác cau mày. Thì ra chàng phát hiện tại bàn phía đông có ba lão nhân đều trên dưới ngũ tuần, một bạch y, một thanh y và một hắc bào !

Bạch y lão nhân mắt phụng mày dài, râu cằm phất phơ, trông có vẻ thoát tục !

Thanh y lão nhân thân thể thấp lùn, mày rậm mắt nhỏ, sắc diện hồng hào, râu vừa rậm vừa dày, song thủ khá to khỏe !

Hắc bào lão nhân thân hình cao gầy, thần sắc trên khuôn mặt xương xẩu lạnh lùng đến độ kinh người !

Thoạt nhìn, ba lão nhân này chẳng có điểm nào đặc biệt, nhưng dưới mắt Hạ Hầu Lam, ba lão này đều là đương thế đệ nhất cao thủ. Chàng biết đó là lão đại, lão nhị, lão tam, ba vị cốc chủ uy chấn võ lâm của Bất Quy Cốc !

Người của Bất Quy Cốc xưa nay rất ít khi hành tẩu giang hồ, bây giờ có chuyện gì đáng để ba vị cốc chủ phải thân chinh trên giang hồ, đây là một nghi vấn !

Đương nhiên Hạ Hầu Lam chẳng có gì phải sợ ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc này, chàng nhìn qua một lần rồi lập tức thu mục quang thản nhiên như không.

Lúc này, điểm tiểu nhị mang rượu tới, Hạ Hầu Lam nhận bình rượu và tự rót một chung, chàng vừa nâng chung rượu kê môi thì hắc bào lão nhân trong ba vị cốc chủ Bất Quy Cốc muốn đứng dậy !

Thanh bào lão nhân vội xuất thủ giữ lão ta lại, và uống rượu như chẳng có chuyện gì.

Bỗng nhiên ngoài cổng Thái Bạch tửu quán có tám đại hán lục tục kéo vào, tám người này đều mặc hoàng y, đầu đội mũ rơm rộng vành. Chỉ có một điểm khác nhau, là thân hình của tám đại hán này cao thấp không đồng đều. Hán tử nằm hóng mát dưới gốc cây bên vệ đường trước cổng trấn là một trong tám đại hán này !

Tám hoàng y nhân vừa vào tửu quán thì ba tên chặn ngang cổng, ba tên khác phân ra ngồi mỗi tên một bàn, hoàng y nhân có khuôn mặt nhợt nhạt, thâm trầm và một tên cao to, mắt lớn miệng rộng, mặt đầy nếp nhăn, tướng mạo đáng sợ, cùng bước đến chỗ bàn của Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam thấy cũng như không thấy, chàng nâng chung rượu uống cạn một hơi rồi cầm lấy đôi đĩa tre ! Lúc này hai hoàng y nhân đã đến gần và dừng bước trước mặt Hạ Hầu Lam, hoàng y nhân mắt to miệng rộng, khai khẩu như sấm động:

- Hạ Hầu Lam ...

Hạ Hầu Lam ngược mắt lên nhìn và thản nhiên nói:

- Các hạ biết tại hạ à ?

Hoàng y nhân miệng rộng nói:

- Không biết thì không thể tìm người !

- Được ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Tránh qua một bên để ta nói với những tửu khách vô tội một tiếng.

Quả nhiên, hai hoàng y nhân liền dịch bước qua một bên !

Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi cao giọng gọi:

- Tiểu nhị !

Điểm tiểu nhị đáp lời rồi chạy tới, vừa cúi người vừa cười cầu tài, nói:

- Thì ra quan khách có thêm bằng hữu, lấy hai chung nữa phải không ?

Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói:

- Không, tiểu nhị, xin hãy nói với tửu khách trong quán một tiếng, xin bọn họ ăn uống xong rượu thịt trước mặt thì trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này ...

Điểm tiểu nhị sững sờ, hần ngạc nhiên nói:

- Khách quan, đây là ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Chậm một bước là cẩn thận kéo máu nhuộm vào thân đấy !

Điểm tiểu nhị lại sững người, tròn xoe hai mắt, nhưng hần lập tức hiểu ý, đương thời sắc diện tái nhợt. Hần định quỳ gối van xin thì hoàng y nhân miệng rộng trừng mắt quát:

- Đi !

Bộ dạng hần vốn đã kinh người, huống hồ là khi trừng mắt quát tháo, điểm tiểu nhị sợ đến vãi ra quần, hần vội quay người bỏ chạy. Kỳ thực, không cần hần nói thì tửu khách cũng biết, bởi lẽ chẳng có ai đui điếc gì. Thế là tửu khách lần lượt buông chén, tính tiền rồi chuồn sạch ! Ngay cả ba vị cốc chủ Bất Quy Cốc cũng bỏ đi.

Lúc này lão chủ quán thấy bất ổn nên vội rời quày định bước ra khuyên giải, nhưng hoàng y nhân miệng rộng liền cười nhạt nói:

- Lão đầu, muốn sống thêm vài ngày thì hãy trốn vào nhà đi !

Lão chủ quán nghe vậy thì kinh tâm khiếp đảm, thân người run bần bật, lão vội quay người chuồn vào nhà trong.

Hoàng y nhân miệng rộng lạnh lùng nói:

- Hạ Hầu Lam, sạch cả rồi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Ta còn thấy rõ hơn người ...

Chàng chỉ gã mặt ngựa thâm trầm và nói tiếp:

- Vừa rồi hần chờ ta trước cổng trấn, bây giờ tám các người theo ta đến tửu quán, làm mất hết tửu hứng của ta, người nói thử xem, rốt cuộc là tại sao ?

Hoàng y nhân miệng rộng lạnh lùng nói:

- Lẽ nào bản thân người không hiểu ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu hiểu thì ta còn hỏi làm gì ?

- Nói cũng phải.

Hoàng y nhân mặt ngựa tiếp lời:

- Lào đại, nói cho hần biết cũng chẳng sao !

Hoàng y nhân miệng rộng cười nhạt nói:

- Hạ Hầu Lam, tám huynh đệ bọn ta từ phương nam vượt thiên lý xa xôi đến đây chỉ vì một chuyện, người giao nha đầu của Đồng gia ở Kim Lăng ra thì có thể an nhiên rời khỏi nơi này !

Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi nói:

- Hóa ra là vì Ngọc Thiềm Thừ, ai bảo các người đến tìm ta vậy ?

Hoàng y nhân miệng rộng nói:

- Là chính ngươi !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Nói thế nghĩa là sao ?

Hoàng y nhân miệng rộng nói:

- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, ai lại không biết ngươi đã tái xuất giang hồ, và giết cả nhà Đồng gia !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Xem ra ta bị hại không nhẹ ...

Chàng nhìn qua hoàng y nhân mặt ngựa và tiếp lời:

- Hần đợi ta ngoài cổng trấn, điều đó chứng tỏ các người đã biết trước ta tất sẽ đến Ngũ Hà này, ai nói cho các người biết điều đó, có thể nói cho ta nghe không ?

Hoàng y nhân miệng rộng nói:

- Ta không có thời gian nhàn rỗi đó, và cũng không cần thiết !

- Tốt ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Vậy thì chờ lát nữa sẽ nói vậy, tám các người cũng khá gan dạ đấy, cơ hồ khiến ta không dám tin ...

Chàng vỗ vỗ vào ngực và nói tiếp:

- Ngọc Thiềm Thừ hiện đang ở trên người ta, kẻ nào có bản lĩnh cứ đến lấy !

Hoàng y nhân miệng rộng chợt biến sắc, hần cười nhạt rồi nói:

- Điều đó là tất nhiên !

Lời vừa dứt thì hần và Hoàng y nhân mặt ngựa cùng xuất thủ một lúc, một trảo chụp vai trái, một trảo chụp vai phải, thế công nhanh như chớp !

Hạ Hầu Lam vẫn chưa xuất thủ, thân hình ngửa ra sau đủ tránh né song trảo của đối phương, chàng mỉm cười, nói:

- Xưa nay ta luôn nhường ba chiêu, đây là chiêu thứ nhất ...

Lời vừa dứt thì nghe Hoàng y nhân miệng rộng quát một tiếng, kế đó hấn cùng tên mặt ngựa biến trở thành thế phát, mười đầu ngón tay cùng phát vào hai vai Hạ Hầu Lam. Nếu bị phát trúng thế này thì hai vai Hạ Hầu Lam tất bị tàn phế chứ không nghi ngờ gì nữa ! Trong khi đó, thân hình Hạ Hầu Lam vốn đã ngã ra sau, muốn tiếp tục tránh né là chuyện rất khó. Những tưởng mười đầu ngón tay sẽ phát trúng hai vai Hạ Hầu Lam, nào ngờ thân hình Hạ Hầu Lam đã ngã ra sau lại tiếp tục ngã ra sau, thế phát của mười ngón tay lập tức rơi vào hư không.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Đây là chiêu thứ hai ! Chỉ còn một chiêu cuối cùng thôi, cơ hội khó có, phải vận toàn lực mà thi triển.

Thân hình chàng lúc này dường như nằm bằng với mặt đất, nửa thân trên treo lơ lửng trong không trung ?

Hoàng y nhân miệng rộng cười nhạt, nói:

- Chẳng những toàn lực thi triển mà còn hạ sát thủ !

Hấn quát lớn một tiếng rồi cùng tên mặt ngựa vùng chưởng vỗ ra ! Mười thành chưởng lực uy mãnh kinh người, thế chưởng nhằm đánh vào nửa thân trên của Hạ Hầu Lam. Lần này quả nhiên bọn chúng xuất chiêu rất tàn độc, dù muốn tránh né cũng khó tránh né.

Nhưng Hạ Hầu Lam rốt cuộc vẫn là Hạ Hầu Lam, chàng mỉm cười, nói:

- Ba chiêu qua rồi, hãy cẩn thận tiếp lại thủ của ta !

Thân hình chàng bật mạnh lên, hai đạo chưởng phong như xuyên qua kẽ hở mà cùng phát, đồng thời song cước dưới bàn cũng bật lên đập vào chân của đối phương. Chừng đó đã đủ cho hai hoàng y nhân nếm mùi đau khổ.

Cả hai cùng kêu thất thanh, một tên gãy chân trái, một tên gãy chân phải, hai tiếng kêu thảm vừa phát ra thì liền nghe Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Cẩn thận !

Hai tay chàng chụp vào mép bàn rồi hất mạnh một cái, toàn bộ ly chén rượu thịt và cả chiếc bàn chụp mạnh xuống đầu hai hoàng y nhân. Chân gãy tay gãy, lại thêm chiếc bàn gỗ chụp xuống đầu, thử hỏi hai tên này làm sao bò dậy nổi nữa ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên như chẳng có chuyện gì, chàng búng người đứng dậy và mỉm cười, đoạn quét mục quang nhìn sáu tên còn lại rồi nói:

- Sáu người còn muốn Ngọc Thiềm Thừ nữa không ?

Sáu hoàng y nhân này đã sớm cả kinh thất sắc, nghe vậy thì chúng đồng thanh quát lớn:

- Muốn luôn cả mạng người nữa !

Lời vừa dứt thì hai tên liền thủ xông lên. Đó là hai hoàng y nhân có tướng mạo hung ác và xấu xí nhất !

Hạ Hầu Lam xạ hàn quang nhìn chúng và cười nhạt, nói:

- Các người thật là chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi, tiếp chiêu !

Chàng vung cước đá một cái, hoàng y nhân mặt ngựa lập tức kêu thảm, toàn thân hắt mang theo chiếc bàn gỗ bay về phía hai hoàng y nhân đang xông tới. Hai tên này không đề phòng nên cả kinh biến sắc, tên bên trái vung thủ đánh chiếc bàn văng ra, tên bên phải tiếp đỡ gã mặt ngựa, nhưng đó đã là một thi thể đầy máu me từ thất khiếu (hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng) chảy ra.

Hạ Hầu Lam quả nhiên đúng với danh hiệu "Lạt Thủ Thần Ma" !

Hoàng y nhân bên phải rùng mình buột miệng kêu thất thanh với giọng bi thảm:

- Lão bát xong rồi, chúng ta liều mạng với hắn !

Tiếng kêu của hắn vừa dứt thì năm tên còn lại lập tức thò tay vào thắt lưng.

Nhưng Hạ Hầu Lam vẫn luôn nhanh hơn người một bước, chàng đạp chân lên giữa ngực hoàng y nhân miệng rộng rồi thản nhiên cười, nói:

- Kẻ nào dám giở trò bừa bãi thì ta lấy mạng hắn trước đây !

Lời này quả nhiên trấn áp được năm hoàng y nhân kia, chẳng tên nào dám vọng động nữa !

Hoàng y nhân ôm thi thể gã mặt ngựa kêu bằng "lão bát" lớn tiếng quát:

- Hạ Hầu Lam, người thật là tàn độc ...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Tám các người không biết ta được gọi là Lạt Thủ Thần Ma sao, vừa nay Thần Ma ta hạ thủ với lũ ma các người chưa bao giờ lưu tình. Vả lại nếu đổi người khác mà được võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ thì ta không cho rằng các người sẽ không giết người đó !

Hoàng y nhân ôm thi thể định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã cướp lời nói tiếp:

- Đừng nhiều lời, người nên biết việc dám tìm Hạ Hầu Lam ta thế này, nhiều năm qua chẳng có mấy kẻ sống sót, nói, là kẻ nào cho các người biết rằng ta sẽ đến Ngũ Hà này ?

Hoàng y nhân ôm thi thể cười nhạt nói:

- Hạ Hầu Lam, người cho rằng ta sẽ nói sao ?

Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói:

- Ta cho rằng người không thể không cần sinh mạng lão đại các người ...

Hoàng y nhân ôm thi thể bất giác rùng mình, nhất thời im lặng bế khẩu.

Hạ Hầu Lam quét song mục đầy thần uy nhìn qua sáu tên một lượt rồi nói:

- Tính nhần nại của ta không mấy tốt, ta đếm đến ba, nếu các người ...

Đột nhiên nghe một hoàng y nhân nói:

- Hạ Hầu Lam, cứ cho là người lợi hại, ta nói !

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Thế mới phải, nói đi, ta nghe đây !

Hoàng y nhân này nói:

- Đó là có người truyền tin trong võ lâm ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Ta hỏi người truyền tin đó là ai ?

Hoàng y nhân này nói:

- Là những hắc y hán tử, không quen biết !

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Là những hắc y hán tử à, nhiều thế sao ?

- Đúng vậy, ít ra thì huynh đệ bọn ta cũng gặp được hai tên !

- Tại đâu ?

- Gần Phụng Dương !

- Tướng mạo bọn chúng thế nào, có gì đặc biệt không ?

- Rất khó nói ! - Hoàng y nhân nói - Chỉ có vết dao trên mặt là dễ thấy !

Hạ Hầu Lam nói:

- Người không lừa dối ta đấy chứ ?

Hoàng y nhân này nói:

- Không cần thiết phải làm thế, tin hay không tùy người !

- Được ! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Vậy ta nói cho người biết, chỉ có kẻ có đức mới có thể giữ được kỳ trân chí bảo, bằng không chẳng khác gì chuốc họa sát thân, nghĩ các người nhất thời hàm hồ động lòng tham, bình sinh cũng không làm chuyện ác gì lớn, hôm nay ta xử đến đây thôi. Nhưng ta cũng nói trước, khi ta đi, kẻ nào dám vọng động thì ta sẽ lấy mạng kẻ đó, kẻ nào không tin cứ việc thử rồi biết !

Nói đoạn, chàng bước qua người hoàng y nhân miệng rộng, kẹp tay sau lưng, chậm rãi thản nhiên đi ra ngoài. Uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma quả nhiên kinh thế hãi tục, dù thần thái tên nào tên nấy đều tỏ ra hung tợn nhưng chẳng tên nào dám động dấy !

Đột nhiên có tiếng quát như sấm sét vang lên từ phía sau Hạ Hầu Lam, hoàng y nhân miệng rộng cho rằng đây là cơ hội tốt nhất nên vận toàn chân lực bình sinh bật dậy rồi tung người bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam quay lại mỉm cười, nói:

- Ta đã nói tất phải làm, các người xem đây !

Lời phát chưởng xuất, đơn chưởng từ trước đẩy mạnh ra sau.

Hoàng y nhân miệng rộng kêu thảm một tiếng, thân hình bị chưởng lực đánh văng vào vách tử quán rồi rơi xuống đất, tứ chi buông xuôi, toàn thân bất động. Hạ Hầu Lam cũng chẳng dừng bước, chàng tiếp tục đi ra ngoài.

Sáu hoàng y nhân còn lại vừa tức vừa giận, nhiệt huyết bùng bùng dâng lên, bọn chúng hét lớn rồi liên thủ bỏ nhào về phía Hạ Hầu Lam. Song mục Hạ Hầu Lam nhướng lên, chàng khẽ quát:

- Hoàng Y Bát Ma xóa tên khỏi võ lâm từ đây !

Thân hình chàng quay phắt lại, song chưởng xuất như chớp, một loạt tiếng "bình, bình ..." liên tiếp vang lên, sau đó tĩnh lặng như tờ !

Nhìn lại đường trường, tám hoàng y nhân sắc diện nhợt nhạt, thân hình nằm ngay đơ bất động, máu tươi chảy thành dòng dưới đất. Bàn ghế trong tử quán ngổn ngang, bình ly chén bát vỡ bay tứ tung, cảnh tượng vừa bát nháo vừa ghê rợn kinh thiên động địa.

Hạ Hầu Lam lấy ra một vật đặt lên quày rượu và lớn tiếng nói:

- Chủ quán, trên quày rượu có hạt minh châu, xem như ta bồi thường toàn bộ tổn thất trong quán.

Nói xong, chàng quay người cất bước đi ra khỏi Thái Bạch tử quán ! Bên ngoài có khá đông người vây lại xem náo nhiệt, tuy nhiên tất cả đều đứng ở xa xa, vừa thấy Hạ Hầu Lam bước ra thì bọn họ vội vàng chạy tứ tán tựa như thấy hung thần ác sát.

Hạ Hầu Lam thản nhiên không nhìn thấy gì, chàng cất bước chậm rãi đi về hướng tây. Nhưng vừa đi chẳng được mấy bước thì đột nhiên có một bạch y hán tử từ bên đường lớn chạy đến, người này dừng bước cung thủ định khai khẩu thì đã nghe Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Các hạ là người của Bất Quy Cốc phải không ?

Bạch y hán tử sững sờ, nhưng y lập tức trấn định tinh thần và nói:

- Không sai, ba vị cốc chủ của tệt cốc mời Hạ Hầu đại hiệp quá bộ sang bên kia nói chuyện !

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Ta cũng xứng với từ "đại hiệp" sao ?

Bạch y hán tử lại ngẩn người, biến sắc, nhất thời không nói gì !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Phiền các hạ thông báo với ba vị cốc chủ của quý cốc rằng Hạ Hầu Lam có chút khách khí với người trong bạch đạo nên không nhẫn tâm hạ sát thủ, không muốn tạo thêm sát nghiệt, nếu ba vị vẫn muốn tìm tại hạ thì đến khách điểm trước mặt mà hỏi, tại hạ trú ở đó !

Nói đoạn chàng không chờ bạch y hán tử có phản ứng mà thản nhiên cất bước đi tiếp !

Bạch y hán tử tỏ vẻ khó xử gọi thì không dám gọi, ngăn cản cũng không dám ngăn cản, nhưng không gọi hoặc không ngăn cản thì trở về phục mệnh thế nào đây ?

Y còn đang băn khoăn không biết làm thế nào thì bỗng Hạ Hầu Lam quay lại nói:

- Các hạ không cần sầu mi khổ diện lo lắng làm gì, ta sẽ đi với các hạ một chuyến vậy !

Nói đoạn, chàng quay hẳn người lại, bạch y hán tử vốn đang kinh hoảng, nhưng nghe xong thì lập tức vui mừng, y vội cung thủ mỉm cười, nói:

- Đa tạ Hạ Hầu đại hiệp ...

Hạ Hầu Lam cất lời, nói:

- Ta hy vọng từ bây giờ trở đi, các hạ chớ khẫu thị tâm phi gọi ta là đại hiệp nữa. Sao không dứt khoát khẫu tâm như một gọi ta một tiếng là ác ma, như thế nghe có thuận tai hơn không ?

Bạch y hán tử không dám nói thêm, y vội cung thủ nói:

- Để tại hạ dẫn đường !

Nói đoạn, y quay người đi về hướng cổng trấn.

Hạ Hầu Lam cũng chẳng nói gì thêm, chàng lặng lẽ bước theo sau !

Bạch y hán tử dẫn Hạ Hầu Lam ra khỏi tiểu trấn rồi rẽ bước đi về hướng đông. Đây là một vùng hoang đại rộng lớn, cỡ cao hơn thước.

Vừa rẽ qua hướng đông thì Hạ Hầu Lam nhìn thấy trước cánh rừng ở ngoài xa ba mươi trượng có vị cốc chủ của Bất Quy Cốc là bạch y, thanh y và hắc bào lão nhân sánh vai mà đứng. Khoảng cách ba mươi trượng vốn là chuyện trong chớp mắt của người học võ, vì vậy nên chớp mắt bọn Hạ Hầu Lam đã đến nơi. Chàng dừng bước cách ba vị cốc chủ hơn trượng, song thủ buông xuôi, đứng im bất động.

Bạch y hán tử vội bước lên trước, cúi người bẩm báo:

- Bẩm cốc chủ, Hạ Hầu đại hiệp đến !

Xem ra y vẫn không sửa đổi cách xưng hô, điều này cũng dễ hiểu, bởi lẽ y căn bản không dám thay đổi.

Hắc bào lão nhân lạnh lùng phát tay, bạch y hán tử lập tức cúi đầu và lui bước sang một bên.

Lúc này bạch y lão nhân mới cung thủ, thần thái tỏ ra rất nghiêm túc, lão nói:

- Phiền Hạ Hầu đại hiệp phải dời đại giá, lão khiêu xin tạ tội trước !

Hạ Hầu Lam đáp lễ rồi mỉm cười, nói:

- Đâu dám, Hạ Hầu Lam là kẻ hậu học, lý đương nhiên phải theo sự gọi bảo mà đến bái kiến !

Bạch y lão nhân vội nói:

- Hạ Hầu đại hiệp uy nghi, huynh đệ lão khiếu không muốn làm phiền lương dân và cũng không dám làm kinh thế hãi tục nên mới sai người mời Hạ Hầu đại hiệp đến đây !

Hạ Hầu Lam nói:

- Đại cốc chủ không cần khách khí, dám hỏi các vị triệu kiến có chuyện gì không ?

Bạch y lão nhân do dự một lúc rồi hỏi lại rất khéo:

- Lão khiếu thỉnh giáo, trong võ lâm loan truyền Hạ Hầu đại hiệp sát hại mấy chục nhân mạng già trẻ lớn bé ở Kim Lăng Đồng gia rồi bắt cóc ái nữ của Đồng Thiên Hạc, chẳng hay chuyện này thực hư thế nào ?

Hạ Hầu Lam trả lời càng khéo:

- Nếu tại hạ trả lời rằng "không" thì đại cốc chủ có tin không ?

Bạch y lão nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hạ Hầu đại hiệp được tôn xưng là võ lâm đệ nhất, đã có trả lời như vậy thì lão khiếu đâu dám không tin, chỉ có điều lão khiếu không hiểu tại sao trong võ lâm lại loan truyền như vậy, xin đại hiệp có thể ...

- Đại cốc chủ ! - Hạ Hầu Lam cắt lời, nói - Chuyện này đại cốc chủ nên đi hỏi người loan truyền !

Bạch y lão nhân nói:

- Tất nhiên lão khiếu biết như thế này là mao muội đường đột, nhưng đáng tiếc Nhất Tàn Chỉ ...

Hạ Hầu Lam lại cắt lời, nói:

- Tại hạ thỉnh giáo, đại cốc chủ có biết cái gì kêu bằng Nhất Tàn Chỉ đó không ?

Bạch y lão nhân nói:

- Nhất Tàn Chỉ uy chấn võ lâm, ai lại không biết, ai lại không hiểu, lão khiếu tuy kiến thức nông cạn nhưng cũng hiểu rằng đó là nhất chỉ tàn mệnh ...

- Không sai ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Cốc chủ có biệt đặc trưng của Nhất Tàn Chỉ ở chỗ nào không ?

Bạch y lão nhân nói:

- Ngoài đả thương chỗ giữa hai hàng chân mày ra, dường như không có đặc trưng gì ...

- Đúng vậy ! - Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói - Bởi thế cho nên chỉ cần là cao thủ hàng đệ nhất võ lâm thì ai ai cũng đều có thể xuất chỉ đâm thủng trán người khác, điều đó dường như không thể gọi chung là Nhất Tàn Chỉ, đại cốc chủ nghĩ có đúng không ?

Bạch y lão nhân trầm ngâm một lúc, nhưng lão không thể không gật đầu, lão nói:

- Sự thật như vậy, đúng thế !

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy đại cốc chủ nên hiểu, kẻ giết mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không nhất định là Hạ Hầu Lam, vết thương trí mạng đó cũng không thể khẳng định là Nhất Tàn Chỉ !

Bạch y lão nhân lại hắng giọng rồi nói:

- Lời tuy không sai, lý cũng như vậy, chỉ có điều Hạ Hầu đại hiệp nên biết, Kim Lăng Đồng gia là võ lâm thế gia, người người đều là cao thủ hàng đệ nhất, nếu không

Hạ Hầu Lam cắt lời:

- Đại cốc chủ đứng đầu Bát Quy Cốc nên tự nhiên phải là cao nhân minh trí, và tự nhiên phải hiểu rõ câu: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên ... núi cao còn có núi cao hơn. Trong võ lâm người có công lực cao hơn Hạ Hầu Lam hoặc công lực tương đương Hạ Hầu Lam, e rằng không khó tìm !

Bạch y lão nhân nói:

- Đó là Hạ Hầu đại hiệp uy nghi ...

Hạ Hầu Lam lại cắt lời, hỏi:

- Lẽ nào đại cốc chủ không tin ?

Bạch y lão nhân gật đầu, nói:

- Thâm sơn đại trạch có không ít cao nhân ẩn sĩ, lão khiêu không dám không tin.

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy đại cốc chủ còn không hiểu điều gì ?

Bạch y lão nhân chậm rãi nói:

- Hạ Hầu đại hiệp nên biết, trong võ lâm thiên hạ hiện nay, chưa nghe nói có vị nào công lực cao thâm hơn Hạ Hầu đại hiệp ...

Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói:

- Đó là do võ lâm bằng hữu mến mộ mà đề cao, và cũng do người khác thâm tàng bất lộ, chẳng giống tại hạ phơi bày quá lộ liễu nên mới dẫn đến nhiều chuyện phiền phức !

Bạch y lão nhân nói:

- Ý của Hạ Hầu đại hiệp muốn nói là có người giá họa ?

Hay cho câu "Ý của Hạ hầu đại hiệp" !

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười, nói:

- Sự thực như đinh đóng cột, tình huống rõ ràng xác thực, phàm kẻ có chút hiểu biết thì vừa nhìn là biết Hạ Hầu Lam bị người ta hại mà chịu hàm oan !

Câu "phàm kẻ có chút hiểu biết" này cũng không tầm thường !

Chợt nghe hắc bào lão nhân lạnh lùng nói:

- Vậy mấy lời Hạ Hầu đại hiệp nói với Hoàng Y Bát Ma trong tửu quán vừa rồi, nên giải thích thế nào ?

Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi hỏi:

- Ba vị cốc chủ nghe được à ?

Hắc bào lão nhân nói:

- Lão khiếu luôn ở ngoài cửa !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Nghe được cũng tốt ...

Chàng quét mục quang nhìn qua ba vị cốc chủ rồi nói tiếp:

- Ba vị cốc chủ, tại hạ xin hỏi, Ô gia huynh đệ là hạng người thế nào ?

Hắc bào lão nhân nói:

- Hoàng Y Bát Ma độc bá Nam Hoang, hung tàn độc ác, giết người vô số, là tà ma ngoại đạo trong hắc đạo, giết trăm lần cũng không rửa hết tội lỗi !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Tam vị cốc chủ là người sáng suốt ...

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Tam vị cốc chủ, những lời đó của tại hạ là nói với bọn tà ma ngoại đạo, tuyệt không nói với giới bạch đạo hiệp nghĩa !

Hắc bào lão nhân ngớ người, lão nói:

- Lời này của Hạ Hầu đại hiệp khiến cho người ta khó hiểu rồi !

- Rất đơn giản ! - Hạ Hầu Lam cười cười, nói - Tam vị cốc chủ đã biết Hoàng Y Bát Ma hung tàn độc ác, vậy tại hạ xin hỏi tam vị cốc chủ, dù có lý đầy bụng nhưng có giảng cho tám người đó thông hiểu được không ?

Hắc bào lão nhân ngẩn người bế khẩu.

- Còn nữa ! - Hạ Hầu Lam lại nói - Nếu tại hạ nói với bọn chúng rằng, già trẻ lớn bé mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không phải tại hạ giết, Đồng Uyển Nhược không phải do tại hạ bắt cóc, liệu bọn chúng có tin không ?

Hắc bào lão nhân do dự một lát rồi gật đầu nói:

- Tất nhiên là không tin !

- Đúng vậy ! - Hạ Hầu Lam nói - Đã như thế thì tại hạ hà tất phải phí lời giải thích, gật đầu thừa nhận cho xong, đỡ phải phiền phức !

Hắc bào lão nhân gật đầu, nói:

- Thì ra là như vậy.

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng Hạ Hầu đại hiệp nên biết rằng cách nói của Hạ Hầu đại hiệp cố nhiên mỗi câu đều có lý, cũng khiến người ta không thể không gật đầu, song lại rất khó khiến người ta tin được !

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Điều đó không nhất định, phàm là kẻ hiểu biết thuộc giới bạch đạo hiệp nghĩa thì tất nhiên là tin tại hạ.

Hắc bào lão nhân tiếp lời:

- Xin Hạ Hầu đại hiệp lượng thứ cho lão khiêu bạo gan nói thẳng, ba huynh đệ lão khiêu tuy không xứng liệt vào hàng bạch đạo hiệp nghĩa trong võ lâm, nhưng sự việc trọng đại, ba huynh đệ lão khiêu không dám tin !

Hạ Hầu Lam hơi chau mày, chàng nói:

- Ba vị cốc chủ, bốn chữ "sự việc trọng đại" giải thích thế nào ?

Hắc bào lão nhân nói:

- Lão kiêu muốn nói, chuyện có liên quan đến Ngọc Thiềm Thừ !

- Vì vậy nên ba vị không tin ? - Hạ Hầu Lam hỏi.

Hắc bào lão nhân gật đầu nói:

- Sự thực như vậy, lão khiêu không muốn phủ nhận !

Hạ Hầu Lam bật cười sang sảng rồi nói:

- Tại hạ ngỡ rằng ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc là nhân vật bạch đạo hiệp nghĩa, thông tình đạt ý, và cũng là cao nhân hiểu chuyện, sự thực hôm nay khiến tại hạ quá thất vọng. Thế này xem ra dưới một chữ "tham" thì bạch đạo hiệp nghĩa và hắc đạo tà ma chẳng có gì khác nhau, ba vị cốc chủ, tại hạ không có nhiều thì giờ, có lẽ ba vị cũng không thích nói nhiều, xin cứ nói rõ một câu, ba vị gọi Hạ Hầu Lam đến đây là có ý gì ?

Hắc bào lão nhân đỏ mặt, lão nói:

- Không dám, ba huynh đệ lão khiêu không dám tự xưng là người trong giới bạch đạo hiệp nghĩa, chẳng qua chỉ vì "hộ bảo" mà thôi !

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:

- Ba vị cốc chủ, hai chữ "hộ bảo" nên hiểu thế nào đây ?

Hắc bào lão nhân nói:

- Ba huynh đệ lão khiêu chỉ sợ Hạ Hầu đại hiệp nhất thời bất cẩn, ngộ nhờ để Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay bọn tà ma, dẫn đến trường gió tanh mưa máu trong võ lâm ...

Hạ Hầu Lam gật đầu mỉm cười nói:

- Hóa ra là như vậy, ba vị cốc chủ, tại hạ xin hỏi nếu Ngọc Thiềm Thừ đó nằm trong tay ba vị thì có đảm bảo an toàn không ? Có dẫn đến phong ba bão táp trong võ lâm không ?

Hắc bào lão nhân lại đỏ mặt, lão ấp úng nói:

- Chuyện này ... chuyện này ...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Bình sinh tại hạ không thích nói vòng vo tam quốc, sao ba vị cốc chủ không nói đại ra rằng, tại hạ là ma trong ma, sợ Ngọc Thiềm Thừ đổ rơi vào tay tại hạ ?

Hắc bào lão nhân đỏ mặt tía tai, nhất thời bế khẩu đứng yên !

Đột nhiên nghe thanh y lão nhân khai khẩu:

- Hạ Hầu đại hiệp, ba huynh đệ lão khiêu tuy không dám nhận là giới bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng cũng không dám không bảo vệ sự bình an của võ lâm !

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười nói:

- Nhị cốc chủ quả nhiên là người phóng khoáng, ăn nói phóng khoáng, nhưng e rằng cũng chưa đủ sức thuyết phục, tại hạ xin hỏi, ba vị muốn bảo vệ sự bình an của võ lâm thật chăng ?

Thanh y lão nhân gật đầu nói:

- Không sai, nếu có dị tâm thì trời tru đất diệt !

Hạ Hầu Lam nói:

- Ba vị thật đáng kính đáng phục, vậy xin hỏi nhị cốc chủ, sau khi đoạt Ngọc Thiềm Thừ từ tay tại hạ rồi thì ba vị định xử trí võ lâm chí bảo đó như thế nào ?

Thanh y lão nhân nói:

- Trước tiên ba huynh đệ lão kheiu cất kỹ nó trong Bất Quy Cốc, sau đó phát thiệp khắp võ lâm thiên hạ, mời các đại môn phái và võ lâm đồng đạo đến cùng tìm cách xử trí !

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Thật là không có một chút tư tâm, không hổ danh bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng nhị cốc chủ chờ tới khi các đại môn phái và võ lâm đồng đạo đến Bất Quy cốc thì sợ rằng ba vị không biết đã đi phương nào rồi !

Thanh y lão nhân đỏ mặt, lão nói:

- Hạ Hầu đại hiệp, đây là ý gì ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Muốn tại hạ nói toạc ra chăng ? Ba vị tự cho mình là bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng trước một chữ "tham", hành vi lại đặc biệt hơn bọn hắc đạo tà ma. Ba vị luôn miệng nói là bảo vệ sự bình an cho võ lâm, song cốt yếu là muốn chiếm cứ Ngọc Thiềm Thừ. Xem ra hiện nay trong võ lâm có quá nhiều người lừa đời cầu danh, quá nhiều kẻ đeo mặt nạ giả, bên ngoài nhân hiệp trong lòng gian trá, thật là nguy quân tử không bằng chân tiểu nhân !

Thanh y lão nhân run người biến sắc, lão quát lớn:

- Hạ Hầu đại hiệp, người chớ ngậm máu phun người !

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Có ngậm máu phun người hay không thì trời biết đất biết, lão biết tại hạ biết, tại hạ nói thêm với ba vị một câu nữa, chuyện không phải Hạ Hầu Lam gây ra, ngọc cũng không ở trên người Hạ Hầu Lam, tin hay không tin tùy ba vị, lời đến đây là hết, cáo biệt !

Nói đoạn, chàng cung thủ chào rồi quay người định cất bước.

Thanh y lão nhân quát lớn:

- Hạ Hầu Lam đứng lại !

Hạ Hầu Lam từ từ quay người lại và nói:

- Nhị cốc chủ, còn chuyện gì nữa ?

Thanh y lão nhân mục xạ hàn quang, lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hạ Hầu Lam, không giao Ngọc Thiềm Thừ ra, người cho rằng có thể đi được sao ?

Hạ Hầu Lam tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng nói:

- Ba vị định ngăn cản tại hạ chẳng ?

Thanh y lão nhân chỉ tay ra ngoài xa và nói:

- Người hãy tự nhìn đi !

Theo tay lão chỉ, Hạ Hầu Lam thấy ngoài mười trượng xung quanh chàng, hoặc bụi cây, hoặc sau tảng đá, hoặc sau đồng cỏ, đều có mấy chục bạch y nhân đeo kiếm đang từ từ rời vị trí mai phục tiến lại !

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam nhướng cao lên mấy phân, chàng nói:

- Nhị cốc chủ, tất cả đều là cao thủ của "Bất Quy Cốc" chẳng ?

Thanh y lão nhân lạnh lùng gật đầu nói:

- Không sai !

Hạ Hầu Lam lại tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng nói:

- Bằng vào bọn họ mà cản được tại hạ sao ?

Thanh y lão nhân nói:

- Bạch y kiếm thủ của Bất Quy Cốc có Cửu Cửu Kiếm Trận tựa như Thập Bát La Hán Trận củ Thiệu Lâm uy chấn võ lâm, giang hồ hiếm thấy, người có thể thử xem !

Hạ Hầu Lam chưa vội trả lời, chàng quét mục quang nhìn qua bạch y lão nhân và nói:

- Đại cốc chủ, từ ngày tái xuất giang hồ, tính tình trước đây của Hạ Hầu Lam đã thay đổi, không muốn tạo nhiều sát nghiệt, tại hạ xin nói rõ trước, kiếm trận mà những bạch y kiếm thủ này của quý cốc lập thành tuyệt đối không ngăn được tại hạ. Nếu quý cốc bức ép nữa thì đó là do "Bất Quy Cốc" tự chuốc lấy phiền phức, thời gian không còn bao nhiêu, mong đại cốc chủ minh trí suy nghĩ cho kỹ !

Những lời này rất chân thật, đây cũng là sự nhẫn nại lớn nhất của Ngọc Diện Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam - kể từ khi tái xuất giang hồ, nhưng đáng tiếc ...

Bạch y lão nhân lạnh lùng khai khẩu:

- Bốn cốc không tiếc cốc hủy nhân vong, tận xuất toàn lực bảo vệ sự thái bình cho võ lâm.

Lời này nói ra với khẩu khí cương nghị đường hoàng, chắc như đinh chặt sắt.

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, chàng nói:

- Vậy thì tại hạ chẳng còn gì để nói rồi !

Chàng quay người và cất bước đi ra ngoài !

Chợt nghe bạch y lão nhân khẽ quát sau lưng chàng:

- Hạ Hầu Lam, giao Ngọc Thiềm Thừ ra thì người có thể đi tự do !

Hạ Hầu Lam nghe như không nghe, chàng thản nhiên đi tiếp.

Bạch y lão nhân lại nói:

- Hạ Hầu Lam, giao Ngọc Thiềm Thừ ra ...

Hạ Hầu Lam vẫn bước đi như không nghe thấy gì.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói:

- Sự bất quá tam, Hạ Hầu Lam người chớ oán lão phu đấy nhé !

Lời của lão ta vừa dứt thì Hạ Hầu Lam cảm thấy có ba đạo âm phong uy mãnh đánh vào ba đại huyệt sau lưng chàng, hạ thủ tuyệt độc, không chút lưu tình !

Hạ Hầu Lam bật cười, nói:

- Đây là hành vi của giới bạch đạo hiệp nghĩa sao ? Vì một Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại vây sát người khác sao ?

Nói đoạn, chàng quay phắt người lại, song thủ định phất ra phản kích ! Nào ngờ, chàng vừa quay người lại thì có mấy đạo âm phong lạnh lùng đã bắn tới nhanh như chớp, toàn bộ đại huyệt sau lưng chàng đều bị bao phủ. Công lực của bọn bạch y kiếm thủ này thật là không tầm thường, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, đồng thời cũng tàn độc kinh người.

Trong tình thế lưỡng đầu thọ địch này, Hạ Hầu Lam không thể không tung người phóng ngang. Nhưng thân hình chàng vừa lách qua trái thì trường kiếm của bọn bạch y kiếm thủ bên trái cũng đâm tới nhanh như chớp, kiếm phong vun vút, kiếm khí lạnh người. Hạ Hầu Lam cả kinh vội soạt chân tới trước, nhưng chỉ hơi chậm một bước mà tay áo trái của chàng "toạt" một đường với hai vết kiếm, cũng may là chưa phạm vào da thịt. Tuy chưa chạm vào da thịt nhưng đối với Hạ Hầu Lam thế này là đã đủ khó chịu rồi.

Song mục của chàng đột nhiên xạ thần quang, tả chưởng quét mạnh ra, bốn bạch y kiếm thủ kêu "hự, hự ..." rồi loạng choạng lui bước. Chàng không truy kích bên trái mà vội soạt bước qua phải, hữu chưởng mãnh xuất, lại mấy tiếng kêu thảm nữa vang lên, ba bạch y

kiếm thủ vỡ nát lồng ngực, tim gan phèo phổi tuôn ra đất, cảnh chết cực thảm ! Khiến người ta không nhẫn tâm nhìn, thủ pháp cực độc, khiến người ta không rét mà run !

Khi nhìn lại thì Hạ Hầu Lam đoạt một thanh trường kiếm, chàng chống kiếm đứng thản nhiên giữa đường trường.

Lập tức lại có hai bạch y kiếm thủ nữa xông tới, Hạ Hầu Lam phát trường kiếm đánh văng kiếm của hai gã này rồi lớn tiếng nói:

- Đại cốc chủ, tại hạ ...

- Hạ Hầu Lam, câm miệng ! - Bạch y lão nhân nói Ba bạch y kiếm thủ của ta đã tử thương, ta há chịu bãi chiến với người được sao ? Chỉ có một con đường để đi thôi, giao Ngọc Thiềm Thừ trong người của người ra.

Hạ Hầu Lam hơi nộ khí, chàng nói:

- Lão thấy đó, tại hạ đã nường tay lăm rồi đấy !

Chàng đưa tay trái lên xé toạt ngực áo, toàn bộ lồng ngực lộ ra ngoài nhưng nào có Ngọc Thiềm Thừ gì đâu ? Lẽ ra ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc nên tin và bãi thủ mới phải !

Nào ngờ bạch y lão nhân lại cười nhạt, nói:

- Lão phu không phải là đứa trẻ lên ba, hãy nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ ...

Một tràng cười đầy nộ khí vang dài trên không trung, Hạ Hầu Lam nói:

- Các vị bức người thái quá rồi !

Thân người chàng đột nhiên bốc lên không trung, trường kiếm xuất ra nhanh như chớp, thêm một loạt tiếng kêu thảm, tám bạch y kiếm thủ dường như cùng ngã xuống một lượt, trước ngực đều có một lỗ thủng đầy huyết tươi ! Chiêu này lập tức chấn động toàn đường trường !

Nhưng đáng tiếc thời gian toàn trường bị chấn động quá ngắn, bọn bạch y kiếm thủ chỉ thủ thế ngừng tay trong giây lát rồi lại quát tháo xông lên.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Các người ép ta phải chém tận giết tuyệt rồi !

Thân hình chàng đột nhiên lao vút lên cao rồi từ nửa tầng không hạ xuống, trường kiếm trong tay áo khởi một màn kiếm quang chụp xuống đầu bọn bạch y kiếm thủ. Uy lực trải đều mọi nơi, kiếm khí khiến người ta ngộp thở, bọn bạch y kiếm thủ cả kinh thất sắc, tim gan muốn vỡ nát, trốn không kịp và đánh trả càng không thể, xem ra đã sắp vong mạng toàn bộ dưới kiếm của Hạ Hầu Lam.

Đột nhiên có một bóng người lướt tới nhanh như chớp, theo đó là một giọng nói khàn khàn cất lớn:

- A di đà Phật, trời xanh còn có đức hiếu sinh, thí chủ hạ thủ lưu tình một chút !

Thì ra người đến là Cuồng hòa thượng, lão ta đến thật đúng lúc !

Hạ Hầu Lam vội vàng thu kiếm triệt chiêu, thân hình lướt ngang trên không trung rồi hạ thân xuống, ngoài xa mười trượng.

Nhìn lại bọn bạch y kiếm thủ thì tên nào tên nấy đều mặt xanh như tàu lá lụt, nhất thời ngẩn người đứng bất động như pho tượng, hồn xiêu phách tán !

Cuồng hòa thượng như bay mà đến, vừa quét mục quang nhìn qua thăm trạng trên đường địa, lão vội chấp tay niệm một tràng phật hiệu, sau đó mới nghiêng người chào ba vị cốc chủ và nói:

- Lão nạp tham kiến ba vị cốc chủ !

Bạch y lão nhân mặt xanh như thép, lão khẽ đáp lễ và nói:

- Không dám, đại hòa thượng là cao nhân phương nào ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Lão nạp là Cuồng hòa thượng !

Ba vị cốc chủ đều lộ vẻ ngạc nhiên, bạch y lão nhân vội nói:

- Thì ra là Cuồng đại sư, huynh đệ lão khiêu thất kính rồi !

Cuồng hòa thượng nói:

- Khách sáo, khách sáo ! Lão nạp tuy cười đời cợt thế, du hí phong trần, nhưng người xuất gia làm đệ tử phật môn vĩnh viễn ôm lòng từ bi, hôm nay đến đây là muốn hóa giải trường huyết kiếp rừng rợn này, chẳng hay đại cốc chủ ...

Bạch y lão nhân cắt lời, nói:

- Đại hòa thượng có biết đây là vì chuyện gì không ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Nếu lão nạp đoán không nhầm thì chuyện có liên quan đến một vật chẳng lành là Ngọc Thiềm Thừ !

Bạch y lão nhân lạnh lùng nói:

- Đúng vậy !

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Ba vị cốc chủ đức cao trọng vọng, anh danh nửa đời, Bất Quy Cốc uy chấn võ lâm thiên hạ, hùng cứ một phương, lão nạp cho rằng ba vị tuyệt không có ý tranh đoạt vật chẳng đáng có đấy !

Hòa thượng này nói năng rất khéo !

Bạch y lão nhân bất giác đỏ mặt, lão vội nói:

- Huynh đệ lão khiêu chỉ muốn duy trì bảo vệ sự bình yên cho võ lâm, không để bảo vật rơi vào tay tà ma !

Cuồng hòa thượng chấp tay niệm phật rồi nói:

- Tấm lòng của ba vị thật đáng kính, hành động của ba vị cũng thật đáng phục, chỉ có điều ba vị đã tìm nhầm người rồi !

Bạch y lão nhân ngạc nhiên nói:

- Đại hòa thượng, nói thế nghĩa là sao ?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:

- Ngọc Thiềm Thừ đó không ở trên người Hạ Hầu Lam thí chủ, chính hấn cũng đang đi tìm tung tích Ngọc Thiềm Thừ !

Bạch y lão nhân nói:

- Đại hòa thượng cũng tin hấn sao ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Không phải tin hay không tin, mà sự thực là như vậy !

Bạch y lão nhân lại hỏi:

- Sao đại hòa thượng biết đó là sự thực ?

- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Đại cốc chủ hỏi rất hay, nhưng lão nạp chỉ có thể nói cho đại cốc chủ biết đó là sự thật và nguyện lấy cái đầu trọc này bảo đảm, còn lý do thì không thể nào nói ra được !

Bạch y lão nhân chau mày trầm ngâm. Bỗng nhiên nghe hắc bào lão nhân nói:

- Không lẽ đại hòa thượng quen biết với Hạ Hầu Lam ?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Lão nạp và Hạ Hầu thí chủ là bằng hữu vong niên đã nhiều năm.

Hắc bào lão nhân cười nhạt, nói:

- Thảo nào là như vậy !

Hạ Hầu Lam chau mày định nói, nhưng Cuồng hòa thượng đã cướp lời:

- Tam cốc chủ, lão nạp chỉ biết thị phi, không hỏi đến thân sơ !

Hắc bào lão nhân nói:

- Chỉ đáng tiếc là đại hòa thượng không đưa ra được chứng cứ minh xác, võ lâm thiên hạ là trọng, ba huynh đệ lão khiếu không dám dễ dàng tin lời bất kỳ người nào !

Cuồng hòa thượng lại chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- Nói vậy là ba vị cốc chủ không tin lời lão nạp ?

Hắc bào lão nhân nói:

- Lão khiếu không dám phủ nhận !

Cuồng hòa thượng nói:

- Lão nạp xin hỏi, ba vị có chắc là muốn bảo vệ bình yên cho võ lâm không ?

Hắc bào lão nhân hơi đỏ mặt, lão nói:

- Đại hòa thượng đã biết thân phận và địa vị của ba huynh đệ lão khiếu, lẽ nào ...

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Lão nạp không dám nghi ngờ, nhưng lão nạp muốn nói một câu, nếu ba vị thật lòng muốn duy trì và bảo vệ sự bình yên của võ lâm thì không nên tìm Hạ Hầu thí chủ !

Hắc bào lão nhân chau mày hỏi:

- Đại hòa thượng nói vậy nghĩa là thế nào ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Ngọc Thiềm Thừ đó chỉ nằm trong tay Hạ Hầu thí chủ mới không thể dẫn đến huyết tanh mưa máu trong võ lâm ...

Hắc bào lão nhân cười nhạt, nói:

- Đại hòa thượng, lời này là do lão nói phải không ?

- Không sai, là do lão nạp nói !

- Nói thế, đại hòa thượng thừa nhận là Ngọc Thiềm Thừ đó ở trên người Hạ Hầu Lam ?

- Đó chỉ là nguyện vọng của lão nạp, chẳng phải thừa nhận gì cả !

- Đương nhiên rồi ! Đại hòa thượng là bằng hữu vong niên nhiều năm thâm giao với hấn mà !

- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Lão nạp vừa nói rồi, lão nạp chỉ hỏi thị phi, bất luận thân sơ !

Hắc bào lão nhân nói:

- Nhưng đáng tiếc là ba huynh đệ lão khiếu không dám tin !

Cuồng hòa thượng nói:

- Vậy tùy ba vị thôi, nhưng lão nạp xin hỏi ba vị có khả năng khống chế được Hạ Hầu thí chủ không ? Có đoạt được cái gọi là Ngọc Thiềm Thừ trên người hấn không ?

Hắc bào lão nhân biến sắc, nhất thời không thể trả lời !

Đột nhiên nghe thanh y lão nhân quát:

- Đại hòa thượng, người xuất gia làm đệ tử Phật môn không nghĩ đến an nguy của võ lâm và đông đảo chúng sinh, mà cứ một mực bảo vệ cho tên ma đầu đó là sao, lẽ nào đại hòa thượng muốn thấy ...

- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng cắt lời, nói - Nhị cốc chủ, người xuất gia làm đệ tử Phật môn, trên có tôn chỉ Phật tổ, dưới ôm lòng từ bi, phân biệt rõ chính tà thiện ác. Nhị cốc chủ gọi Hạ Hầu thí chủ là ma đầu, nhưng lão nạp thấy ma đầu như Hạ Hầu thí chủ còn hơn bọn lừa đời cầu danh trong võ lâm, bọn giả vờ đạo đức lương thiện !

Thanh y lão nhân xanh mặt, lão quát lớn:

- Đại hòa thượng, người nói ai lừa đời cầu danh, đạo đức giả ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Lão nạp không chỉ rõ là ai, nhị cốc chủ hà tất phải vội vàng nổi nóng như vậy ? Thực ra là ai thì người đó phải tự hiểu, chỉ vì một Ngọc Thiềm Thừ mà lột mặt nạ hiệp nghĩa, trước một chữ "tham" chẳng khác gì bọn tà ma hắc đạo, không ngại nhúng tay vào máu gây họa cho võ lâm. Nếu là hắc đạo tà ma thì bọn chúng còn dám nói thẳng một chữ "đạo", còn như bọn người ngụy quân tử kia thì nói vòng vo cái gì bảo vệ bình yên cho võ lâm ...

- Câm miệng ! - Thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân cùng quát một lượt !

Thanh y lão nhân nói:

- Đại hòa thượng, ba huynh đệ lão khiêu kính người là phong trần đệ nhân, nhưng không ngờ người ...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:

- Người xuất gia chỉ làm chuyện nên làm, không dám nhận một chữ "kính" đó, hết lòng khuyên bảo nhưng khó xua được ma chướng, sớm kinh tối kệ nhưng khó lay tỉnh kẻ chấp mê, hòa thượng ta không quản nữa, có Hạ Hầu thí chủ ở đây, nếu ba vị đủ tự tin thì cứ tự mình tìm hắc bào mà đòi bảo vật, đừng khiến những kẻ vô tội phải bán mạng cho ba vị nữa !

ba vị cốc chủ của Bất Quỷ Cốc tức đến độ xanh mặt run người. Cuồng hòa thượng vừa dứt lời thì hắc bào lão nhân chỉ tay quát lớn rồi luôn miệng nói:

- Được ! Được ! Được ! ...

Hồi lâu sau lão mới trấn định tinh thần rồi nói tiếp.

- Hòa thượng, Hạ Hầu Lam, hai người nghe đây, ba huynh đệ lão khiêu tự biết khó địch lại hai người nhưng trong võ lâm còn có người khống chế được hai người, hôm nay tạm dừng ở đây, đợi một ngày khác ... Hừ, hừ, đi !

Một chữ "đi" vừa phát thì cả bạch y lão nhân lẫn thanh y lão nhân đều dẫn bọn bạch y kiếm thủ của Bất Quỷ Cốc mà phóng đi như bay, chớp mắt đã khuất bóng vào sau cánh rừng.

Không khí một trận đại chiến lập tức tiêu tan, dương địa còn lại bảy đến tám thi thể.

Hạ Hầu Lam lắc đầu gượng cười, nói:

- Hòa thượng, xem ra tay của tại hạ lại nhuộm máu rồi, sợ rằng vĩnh viễn khó rửa sạch ...

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:

- Trên thực tế người không giết người, theo hòa thượng ta thấy, bọn lừa đời cầu danh này đều bề ngoài nhân nghĩa nhưng trong lòng ẩn chứa nhiều gian trá, bớt đi mấy tên cũng tốt thôi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng khắp thiên hạ ai ai cũng đều biết Hạ Hầu Lam là ma trong ma, tội ác khó tha !

Cuồng hòa thượng nói:

- Hành sự chỉ cần ngựa mặt không then với trời, cúi xuống không hổ với đất, hà tất phải quan tâm đến sự bình nghị của nhân tình thế thái ? Nếu người quan tâm đến một chữ "hiệp" thì lúc đầu hà tất phải như vậy ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, lão nói rất đúng, tại hạ hà tất phải mưu cầu một chữ "hiệp" !

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Chỉ cần trong lòng hòa thượng ta và Thượng Quan cô nương, người vẫn nhân hiệp là đủ rồi !

Hạ Hầu Lam chỉ cười cười, nhưng thần sắc lập tức trở nên thâm trầm.

Cuồng hòa thượng chăm chú nhìn chàng và nói:

- Phải chăng thí chủ người đang lo lắng cho Thượng Quan cô nương ?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Sự thật như vậy, hòa thượng, tại hạ sao có thể không lo lắng ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Lo lắng có ích gì chứ ? Nên nghĩ cách cứu cô ta mới phải !

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hòa thượng, chẳng thấy hai mẹ con phụ nhân kia đâu cả !

Cuồng hòa thượng nói:

- Đương nhiên, đã bắt cóc người trong lòng của người đi rồi thì bà ta không thể chờ người tìm đến cửa, nhưng chúng ta không cần tìm bà ta nữa, nên để bà ta tìm đến chúng ta !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Hòa thượng, cõi lòng tại hạ đã loạn rồi !

- Sao không vấn kế hòa thượng ta !

- Tại hạ đợi nhiều giờ rồi, hòa thượng, lão có cách gì ?

- Tất nhiên là có cách, nếu không đâu để người chờ lâu như vậy ?

- Vậy hòa thượng lão mau nói ra xem !

- Ở đây chẳng ?

- Thế nào ? Ở đây không được à ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Người chết đầy đất, hòa thượng ta thấy khó chịu quá, nên tìm một nơi khác thôi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, nơi nào được ?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- Vào tửu quán trong trấn một chuyến, chúng ta vừa đi vừa nói !

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Hòa thượng, lão lại nghĩ đến ăn uống rồi, chỉ có điều tại hạ đã không thể vào trấn được nữa !

- Tại sao ?

- Tại hạ đã giết tám người tại một tửu quán trong trấn !

- Ai ? Tại sao ?

- Nam Hoang Hoàng Y Bát Ma ...

Kế đó chàng lướt thuật chuyện vừa xảy ra cho Cuồng hòa thượng nghe.

Nghe xong Cuồng hòa thượng bật cười, nói:

- Hòa thượng ta hiểu rồi, người sợ người ta không dám bán rượu thịt cho người chứ gì ?

Hạ Hầu Lam gượng cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, hòa thượng !

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- Có cách rồi, đeo mặt nạ của người vào, có thêm hòa thượng ta làm bạn thì ai cũng không ngờ người làm hung thủ vừa mới giết người !

Hạ Hầu Lam thất cười, nói:

- Nói đi nói lại, hòa thượng lão cũng muốn ăn uống, được, đi thôi !

Cuồng hòa thượng cười hì hì, thân hình gầy gầy của lão lắc lư bước đi vào trong tiểu trấn. Đi được hai ba bước thì Hạ Hầu Lam khai khẩu.

- Hòa thượng, nói thử xem, cách gì vậy ?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- người quên trang giấy đó rồi sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ không quên, thế nào ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Ta chỉ chiếu theo lời bà ta mà làm, tung tin ra võ lâm, nói rằng người muốn dùng Đồng Uyển Nhược hoặc Ngọc Thiềm Thừ đổi lấy Thượng Quan cô nương, như vậy còn sợ gì bà ta không tự đi tìm người ?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng lắc đầu nói:

- Hòa thượng, không ổn rồi !

Cuồng hòa thượng nói:

- Sao lại không ổn ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Làm vậy chẳng phải tại hạ tự thừa nhận mình bắt cóc Đồng Uyển Nhược ư ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Cứ cho là người bắt cóc Đồng Uyển Nhược, điều đó có gì ghê gớm chứ ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tại hạ thừa nhận giết mấy chục mạng người ở Đồng gia !

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Theo hòa thượng ta thấy, điều đó cũng chẳng có gì ghê gớm !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Hòa thượng, lão sao thế ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Hòa thượng ta chẳng sao cả, tỉnh táo hơn bao giờ hết !

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy sao lão lại nói chẳng có gì ghê gớm ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Trên sự thật, điều đó đích thực là chẳng có gì ghê gớm !

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng lắc đầu nói:

- Hòa thượng, tại hạ không hiểu !

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:

- Rất đơn giản, người có giết gần trăm mạng ở Đồng gia và cướp Đồng Uyển Nhược không ?

Hạ Hầu Lam vô cùng kinh ngạc, chàng nói:

- Hòa thượng, lão cũng hỏi tại hạ như thế sao ? Mọi chuyện lão đều biết mà !

- Đúng vậy ! - Cuồng hòa thượng nói - Đã không làm thì người còn sợ gì chứ ? Chẳng phải hòa thượng ta đã nói rồi sao ? Hành sự chỉ cần ngựa mất không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất. Bọn chúng nói thế nào cũng mặc.

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng hòa thượng, một khi đối mặt với võ lâm thiên hạ, dù tại hạ có trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Không cần biện bạch, dù người có nói rách da miệng, võ lâm thiên hạ vẫn cho rằng người là ma trong ma, giết một người là ác ma, giết trăm người cũng là ác ma, đã như vậy thì người còn biện bạch làm gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng tại hạ không thể chịu oan thế này mãi ...

- Thí chủ người quên rồi sao, chỉ có cách này mới có thể cứu được người trong lòng của người !

- Không, tại hạ muốn tự mình đi tìm ...

- Chờ người tìm được thì kỳ hạn ba tháng cũng đã đến, gù người có thể tìm được sớm mấy ngày, nhưng Thượng Quan cô nương ở trong tay bà ta, người có thể cứu được người hay có thể giết bà ta không ?

Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần nhất thời trầm mặc bế khẩu.

Cuồng hòa thượng lại nói:

- Người đã là ma trong ma như thiên hạ đều biết, lại thêm vết thương trí mạng là Nhất Tàn Chỉ, người có thể biện bạch được sao ? Ai có thể tin người ? Lấy chuyện vừa rồi mà nói, có hòa thượng ta làm chứng nhân nhưng người ta vẫn không tin, huống hồ ...

- Hòa thượng ! - Hạ Hầu Lam nói - Ba lão cốc chủ của Bất Quy Cốc là hạng lừa đời cầu danh ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Sao người biết những người khác không phải như vậy ? Phóng mắt khắp võ lâm, đâu đâu cũng có hạng người như ba lão đó, trước một chữ "tham" bọn họ đều quên cả sinh mạng thì chuyện gì lại không thể làm ? Rốt cuộc ai là người sáng suốt công tâm để hiểu rõ vấn đề ? Ai còn có thể tin người ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng tiếp tục thế này thì hai tay của tại hạ không biết sẽ vấy bao nhiêu máu nữa !

Cuồng hòa thượng nói:

- Dù sao thì cũng đã vấy máu rồi, hơn nữa, theo hòa thượng ta thấy, nếu hạng người đó càng ít đi thì càng là chuyện tốt cho võ lâm thiên hạ !

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Hòa thượng, đành làm như thế vậy, tại hạ nghe theo lão !

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:

- Tình ý của Thượng Quan cô nương đối với người thâm sâu như vậy, dù người phải đối địch với võ lâm thiên hạ thì cũng nên làm, đúng không ?

Hạ Hầu Lam bất giác đỏ mặt, chàng không nói gì !

Lúc này hai người đã vào tới cổng trấn, Hạ Hầu Lam lấy chiếc mặt nạ da người đeo lên.

Trong chớp mắt dung mạo đã thay đổi, bây giờ dù chàng trở lại tử quán vừa trừ diệt Bát Ma lúc nãy thì sợ rằng chưa chắc có người nhận ra chàng !

Cuồng hòa thượng đưa Hạ Hầu Lam đến một tử quán có tên Nhất Phẩm Hương, có lẽ bị ảnh hưởng chuyện giết người vừa rồi nên tử khách trong quán không đông, chỉ có dăm ba người, không khí rất buồn tẻ !

Hòa thượng vào tử quán, đây là chuyện ly kỳ ít thấy từ thời Bàn Cổ khai thiên đến nay, do vậy hai người vừa bước vào thì tử khách, tiểu nhị, chủ quán đều ngạc nhiên trở mắt nhìn, kèm theo đó không ít lời xì xào dị nghị.

Nhưng Cuồng hòa thượng thấy như không thấy, ung dung tự tại, lã khệnh khạng bước vào và ngồi vào một bàn trong góc.

Người xuất gia mà không ăn chay thì lục căn thanh tịnh hay không ? Đó là chuyện của bản thân hòa thượng, không có vương pháp nào khép tội chém đầu những người bán rượu thịt cho hòa thượng.

Làm nghề buôn bán, chỉ cần là khách biết tiêu tiền, bất luận hạng người nào cũng được nghênh tiếp !

Vì vậy Cuồng hòa thượng và Hạ Hầu Lam vừa nàng tọa thì điểm tiểu nhị lập tức chạy đến vui vẻ nghênh đón, hẩn cúi người nói:

- Lão sư gia muốn ăn uống gì ?

Cuồng hòa thượng chỉ qua Hạ Hầu Lam và nói:

- Hẩn mời khách, chuyện kê u rượu thịt là của hẩn, hòa thượng ta chỉ biết ăn thôi, đừng hỏi gì ta !

Điểm tiểu nhị ngớ người, nhưng hẩn vội quay sang Hạ Hầu Lam. Hạ Hầu Lam cười cười rồi tùy tiện gọi đại mấy món.

Điểm tiểu nhị gật đầu định quay người thì Cuồng hòa thượng gọi lại nói:

- Này, tiểu nhị, chậm một chút !

Điểm tiểu nhị hỏi:

- Lão sư gia có gì dặn dò chăng ?

Cuồng hòa thượng hỏi:

- Trong quán của người có bút mực không ?

Điểm tiểu nhị gật đầu nói:

- Có, có, lão sư gia muốn dùng chăng ?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhân tiện người lấy cho ta vài trang giấy nhé !

Điểm tiểu nhị vâng dạ mấy tiếng rồi quay vào trong.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Hòa thượng, lão muốn làm gì vậy ? Không lẽ lão muốn viết thiệp cáo thị ?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- Chuyện này giao cho hòa thượng ta, người cứ việc chờ rồi sẽ thấy !

Hạ Hầu Lam lắc đầu thở dài, chàng không nói gì thêm.

Một lát sau, rượu thịt được mang lên, ngoài ra điểm tiểu nhị còn trao nghiêng bút và một trang giấy lớn cho Cuồng hòa thượng.

Cuồng hòa thượng khoát tay, nói với Hạ Hầu Lam:

- Người ăn trước đi, chỉ cần khai khẩu lưu cho ta một chút tình là được rồi !

Đoạn lão quay sang nói với điểm tiểu nhị:

- Người mài mực giúp hòa thượng ta nhé, lát nữa sẽ có thưởng !

Điểm tiểu nhị nghe có thưởng thì vội cười cầu tài và nói:

- Lão sư gia khách sáo rồi, chút việc nhỏ cũng nên giúp thôi !

Nói đoạn hấn vén tay áo lên rồi bắt đầu mài mực cho Cuồng hòa thượng.

Bên này hấn mài mực, bên kia Cuồng hòa thượng cũng không nhàn rồi, lão rọc trang giấy lớn thành mấy trang giấy nhỏ rồi chấm mực phóng bút viết như rồng bay phượng múa, chớp mắt đã kín mấy trang giấy !

Hạ Hầu Lam kinh ngạc nói:

- Hòa thượng, quen biết nhiều năm nhưng tại hạ không biết thư pháp của hòa thượng lão lại đẹp như vậy !

Cuồng hòa thượng cười cười, nói:

- Chuyện người không biết vẫn còn nhiều !

Nói đoạn, lão hạ bút, lấy trong người ra một nén bạc đặt lên bàn và nói:

- Người xuất gia không chiếm tiện nghi người khác, tiểu nhị, cầm lấy, xem như tiền ta mua trang giấy này. Bây giờ người mang đi dán ở bốn cổng trấn, nhớ dán ở chỗ dễ thấy đấy nhé !

Điểm tiểu nhị thấy nén bạc thì sáng mắt, không giấu được vẻ vui mừng, hấn nhặt nén bạc cùng mấy trang giấy rồi cúi người tạ ơn, đoạn chạy ù ra ngoài.

Cuồng hòa thượng vừa xoa tay vừa mỉm cười nói:

- Được rồi, chúng ta yên tâm ăn uống, chờ lát nữa sẽ thấy chuyện tốt đến cửa.

Hạ Hầu Lam nói:

- Hòa thượng, tại hạ chỉ sợ là họa sự thôi !

Cuồng hòa thượng chau mày nói:

- Ăn ngủ không nên nói nhiều, là chuyện tốt hay chuyện xấu, ăn uống no say rồi tự người sẽ mở mắt ra mà nhìn !

Hòa thượng này quả nhiên rất tuân thủ quy định ăn ngủ không nói nhiều, lời vừa dứt thì lão cầm đĩa ăn uống một hơi mà không nói thêm gì. Hạ Hầu Lam cũng đành ăn uống theo, song chàng chẳng có cao hứng như hòa thượng.

Một lát sau, điểm tiểu nhị mở cổng bước vào, hấn đến trước bàn Cuồng hòa thượng rồi cúi người nói:

- Lão sư gia, dán xong cả rồi, không còn một tờ !

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Tốt ! Có người thấy không ?

- Sao lại không ? - Điểm tiểu nhị vội nói - Vừa dán lên là có mấy người lập tức vây lại xem !

Cuồng hòa thượng gật gù, nói:

- Làm rất tốt, làm rất tốt, tiểu nhị người đi làm việc của người đi !

Điểm tiểu nhị vâng một tiếng, hấn cúi chào rồi quay bước vào trong.

Trong chớp mắt đã gió thổi mây tan. Cuồng hòa thượng rượu thịt no say, ba chiếc đĩa trên bàn nhẵn bóng. Lão đưa tay áo lau miệng rồi vỗ bụng nói:

- Xong rồi, ăn của người ta thì không thể làm việc cho người ta, thí chủ, hôm nay người trú tại Ngũ Hà này nhé, hòa thượng ta phải đi đây !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Hòa thượng, lão định đi đâu !

-- o O o --